

Χρήστος Χωμενίδης

Στο δίκτυ των πληγών, της μέθεξης, του παραλόγου

Ο γνωστός συγγραφέας επιμελείται εξήντα τρεις ιστορίες του, που δημοσιεύθηκαν κυρίως σε εφημερίδες και διαδικτυακούς τόπους, καθώς και άλλες που είχαν μείνει στα συρτάρια του τα τελευταία χρόνια, φτιάχνοντας ένα αμάλγαμα του καιρού της κρίσης

ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΜΟΥΛΑΣ

Για τον Homo Faber, η γραφή είναι σαν την αναπνοή. Καταστάσεις και περιστατικά της ζωής που περιέχουν στον πυρήνα τους μια λογοτεχνική πλευρά, μπαίνουν άμεσα στην περιπέτεια της λευκής σελίδας. Ο Χρήστος Χωμενίδης εκτός από το μυθιστόρημα, τα τελευταία χρόνια καταπιάνεται συστηματικά με την αρθρογραφία και ιδιαίτερα με το απαιτητικό είδος του χρονογραφήματος. Το οποίο, για να επιχειρήσουμε έναν παραλληλισμό, ενέχει την παγίδα της τέχνης της φωτογραφίας: εκατομμύρια άνθρωποι έχουν και από μια κάμερα (ιδιαίτερα τώρα με τα έξυπνα κινητά), αλλά πόσοι μπορούν να εσωκλείσουν τον κόσμο σε ένα πραγματικά δυνατό καρέ; Λίγοι.

Από τη στιγμή μάλιστα που τα νέα μέσα επικοινωνίας έχουν μπει για τα καλά στην καθημερινότητά

μας, πολλοί αυτοαναλύονται σε ψηφιακούς τοίχους παίρνοντας στα σοβαρά τα γραφόμενά τους, ή ακόμη χειρότερα νομίζουν ότι η επί παντός του επιστητού άποψή τους βαρραίνει στο κοινωνικό σύνολο. Για τον Χωμενίδη ο δημόσιος χώρος είναι και πεδίο έκφρασης. Καταπιάνεται όσο τίποτε άλλο με το να λέει ιστορίες, ενώ γνωρίζει βαθιά τη ρευστότητα του επικοινωνιακού περιβάλλοντος. Εκκινεί τα διηγηματικά χρονογραφήματά του μέσα από προσωπικά βιώματα, μέσα από τη διαρκή παρατήρηση, μέσα από την κατάργηση των ορίων φαντασίας και εκείνου του νοηματοδοτικού πλαισίου που ονομάζουμε πραγματικότητα. Πολλά από τα κείμενά του απομακρύνονται από την καθημερινότητα, δίνοντας όμως τον τόνο της εκάστοτε ιστορικής συγκυρίας. Η προσωπική μνήμη μετατρέπεται σε κοινωνικό σχόλιο.

Πράξη αντίστασης

Στον συγκεκριμένο τόμο περιλαμβάνονται ιστορίες από το 2009 μέχρι και τις μέρες μας. Χωρία ευέλκτα που διαβάζονται κάτω απ' όλες τις συνθήκες, μετράντας τη στάθμη εικόνων και αφηγήσεων, συλλογικών και μη, που εκπίπτουν μέρα με τη μέρα. Αξίζει να υπογραμμίσουμε σε αυτό το σημείο πως το πνεύμα που διακατέχει την εν λόγω συλλογή, όπως φαίνεται και από τον εμφατικό τίτλο, αποτυπώνεται ως μια ψυχική πράξη αντίστασης στην έλλειψη θέλησης που ταλανίζει πολλούς συνανθρώπους μας. Σε μια σαφώς ανόρεκτη εποχή, ο Χωμενίδης υπενθυμίζει πως τίποτε δεν έχει ακόμα χαθεί. Αρκεί να αφεθούμε όχι σε μια στείρα νοσταλγία, που λειτουργεί ως αμυντικός μηχανισμός, αλλά στην αναθεώρηση της στάσης μας. Ας κάνουμε μια ύστατη προσπάθεια να αντιληφθούμε το μέγα θαύμα της απροσδόκητης ζωής και των ονείρων μας. Να συμπλιωθούμε με τις μικρές, κρυφές πληγές μας. Να επιδείξουμε σύνεση στους εφιάλτες μας, γιατί μας διαμορφώνουν. Να αποφλοιώσουμε τον διχασμό, με την ελάχιστη δυνατή καταβολή αντιτίμου εντιμότητας ως προς το παρελθόν και τις καταβολές μας. Εντέλει να μπορέσουμε να απολαύσουμε δυνατά τις στιγμές που μας δίνονται με φειδώ, καθότι ζούμε σε μια χώρα που ανέχεται και αναπαράγει λήθη.

Χρήστος Χωμενίδης
**ΟΣΟ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΑ ΜΕ
ΕΛΑΡΝΕ, ΤΟΣΟ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΑ
ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΑ**

Εκδ. Πατάκη, 2017, σελ. 382
Τιμή: 17 ευρώ

Ρωγμές

Χώρος στις παρεκτροπές

Ο συγγραφέας βάζει τη δική του πινελιά στην κριτική αποτίμηση πράξεων δημοφιλών πρωταγωνιστών της ιστορίας (Βελουχιώτη, Μπαλζάκ, Μίκη, Σάλιντζερ, Κουμαντάρια, Ζαμπέτα, Κάστρο κ.ά.), όπως και των επιρροών του.

Ενώ παράλληλα εξετάζει το δίκτυ της μικροκοινωνίας που σχηματίζει την παραδοσιακή συνοικία. Δίνει χώρο στις μεσοαστικές παρεκτροπές, στα πάθη και την καταφερτζιδική προσαρμοστικότητα των ατόμων, στην κοινωνική κινητικότητα. Ένα οικείο θέατρο του παραλόγου ίσως, όπου σκηνοθέτης και πρωταγωνιστές αλλάζουν θέσεις ώσπου να πεις κύμινο. Στην Ελλάδα ουδέποτε οι καταστάσεις μορφοποιούνταν κάτω από γραμμικές συνθήκες. Από τις ρωγμές των κατολισθήσεων, γεννιόταν κάθε φορά η μέθεξη για ένα καινούργιο ξεκίνημα μέχρι να ξαναφτάσουμε σε τεχνητές πολώσεις και αφοριστικές γενικεύσεις. Ο Χωμενίδης σχολιάζει τα γεγονότα αποκλειστικά κάτω από το δικό του πρίσμα, προσπαθώντας να συνομιλήσει με τις αλήθειες του. Ξεδιαλύει το δίπθεν από τη σοβαρότητα, έχοντας ως αρωγό το χιούμορ.

Ο Χρήστος Χωμενίδης έχει γράψει περί τα 15 βιβλία, κυρίως μυθιστορήματα. Ξεκίνησε το 1993 με το διάσημο «Σοφό παιδί»

ΤΑ ΝΕΑ / ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΤΣΙΩΝΗΣ

